

Spørgsmaalet om, hvorvidt Fogeden har Hjemmel til at antage Sagførerhjælp for Skatteydernes Regning ved Realisation af faste Ejendomme, hvori der er foretaget Udpantning for Skatter, har voldt Tvivl i Fogedpraksis og er ikke blevet tydeligt afgjort ved nogen Højesteretsdom. I Udvalgsbetænkningen var Spørgsmaalet foreslaaet løst paa den Maade, at Antagelse af Sagførerhjælp skulde kunne ske, naar Justitsministeriet havde givet Tilladelse dertil for vedkommende Retskreds, og at Omkostningerne da skulde paalægges Køberen, saaledes at de altsaa i Realiteten fuldt blev baaret af Restanten. Justitsministeriet var imidlertid enig med Skattedepartementet i, at det vil være rimeligere, at Omkostningerne føres til Udgift for Fogedembedet, og man agter derfor ad administrativ Vej at søge denne Ordning gennemført, saaledes at man, dersom det for enkelte Dommerembeder maatte blive nødvendigt, senere søger deres Kontorholdsbeløb forøget.

Ifølge § 7 vedvarer Udpantningsretten for de i § 2 omhandlede Skatter m. v. indtil 2 Aar efter, at Fordringen er forfalden til Betaling. — I øvrigt gælder med Hensyn til de i Lovforslaget omhandlede Udpantninger Bestemmelserne i Retsplejelovens Kapitel 54, saaledes at de om Sognefogders Udpantningsvirksomhed foreskrevne Regler er anvendelige paa Pantefogder.

Bestemmelserne stemmer med gældende Ret (Retsplejelovens Kapitel 54), særlig § 597, 1. Stykke, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 46.

Endelig skulde Loven (ifølge Forslagets § 8) træde i Kraft paa samme Tidspunkt som Loven om Ændringer i og Tilføjelser til Retsplejeloven, nemlig samtidig med Borgerlig Straffelov af 15. April 1930. (Se Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov, Rigsdagsaarbog 1929—30, Side 235).

Lovforslaget, der modtoges med Velvillie fra samtlige Ordføreres Side, henvistes til Udvalg. I den af Udvalgets Formand afgivne Beretning udtales: Efter at Udvalg var nedsat, fremkom der til dette Henvendelser dels fra Københavns Magistrat, dels fra Købstadforeningens Bestyrelse. I begge ytrede Betæneligheder ved visse af Forslagets Bestemmelser. Paa Grund af det fremrykkede Tidspunkt kunde Overvejelserne, dels i Udvalget, dels i Ministeriet, ikke bringes til Ende før Rigsdagssamlingens Slutning. I Forstaaelse med Justitsministeren enedes man derfor i Udvalget om at stille Sagens Behandling i Bero.